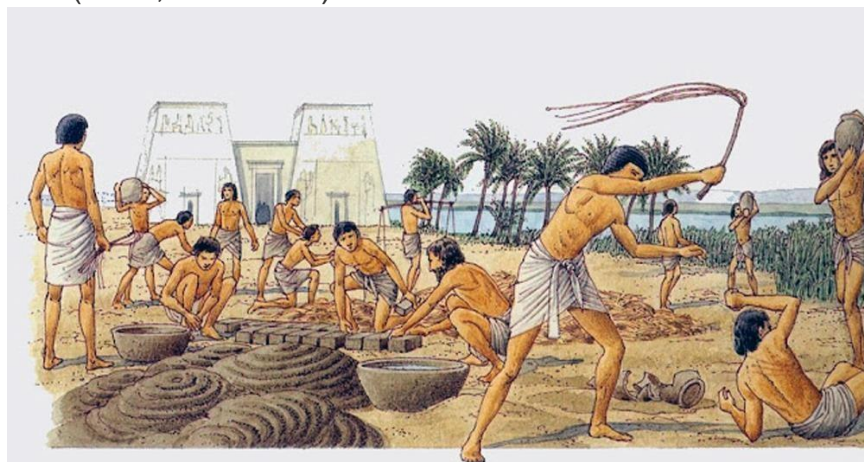

Chúa Nhật mùa chay tuần 4 năm C

→ “Dân Chúa tiến vào đất Chúa hứa và mừng Lễ Vượt Qua”.

Trong những ngày ấy, Chúa phán cùng Giosuê rằng: “Hôm nay, Ta đã cất sự do nhớp của Ai-cập khỏi các ngươi!” Con cái Israel tạm trú tại Galgali và mừng Lễ Vượt Qua vào ban chiều ngày mười bốn trong tháng, trên cánh đồng Giêricô. Ngày hôm sau Lễ Vượt Qua, họ ăn các thức ăn địa phương, bánh không men và lúa mạch gặt năm ấy. Từ khi họ ăn các thức ăn địa phương, thì không có manna nữa. Và con cái Israel không còn ăn manna nữa, nhưng họ ăn thổ sản năm đó của xứ Canaan. (Gs 5, 9a. 10-12)

=>“*Em con đã chết nay sống lại*”.

Khi ấy, những người thu thuế và những kẻ tội lỗi đến gần Chúa Giêsu để nghe Người giảng; thấy vậy, những người biệt phái và luật sĩ lẩm bẩm rằng: “Ông này đón tiếp những kẻ tội lỗi và cùng ngồi ăn uống với chúng”

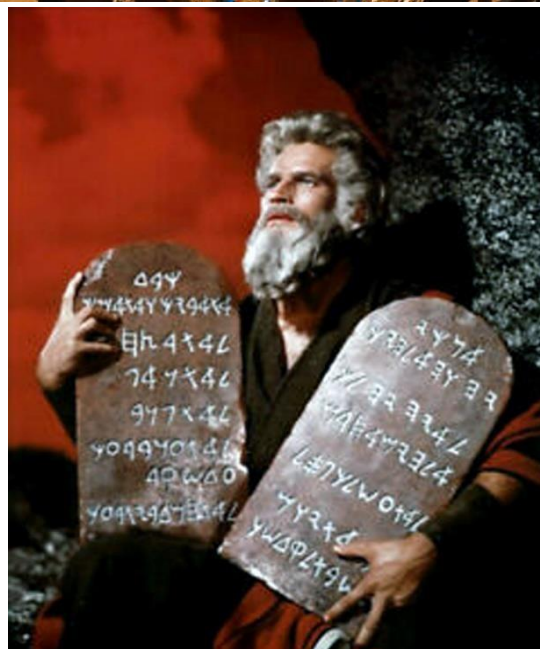
... Khi nó còn ở đằng xa, cha nó chợt trông thấy, liền động lòng thương; ông chạy ra ôm choàng lấy cổ nó và hôn nó hồi lâu... Người con trai lúc đó thưa rằng: “Thưa cha, con đã lỗi phạm đến trời và đến cha, con không đáng được gọi là con cha nữa”. Nhưng người cha bảo đầy tớ: “Mau mang áo đẹp nhất ra đây và mặc cho cậu, hãy đeo nhẫn vào ngón tay cậu, và xỏ giày vào chân cậu. Hãy bắt con bê béo làm thịt để chúng ta ăn mừng: vì con ta đây đã chết, nay sống lại, đã mất, nay lại tìm thấy”. Và người ta bắt đầu ăn uống linh đình. (Lc 15, 1-3. 1132)

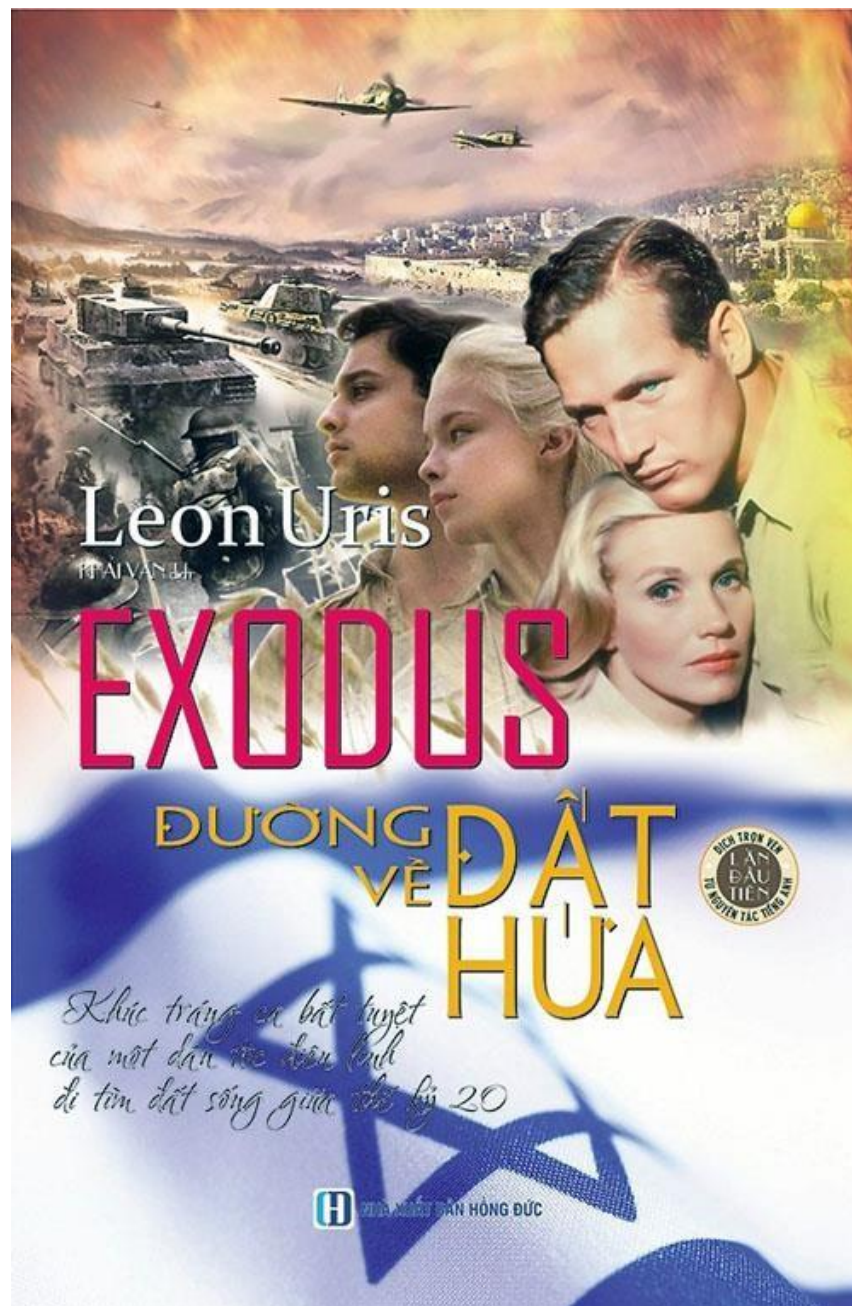
Trong thập niên 60, những U60+ chắc chưa/không thể quên những phim trứ danh/vĩ đại như Cléopatre, Ben Hur, và nhất là Ten Commandments... Trong dịp “hành hương Đất Thánh”, anh chị em Lasan chúng tôi được “ghé” qua Ai Cập với Kim Tự Tháp lừng danh... Trên xe đến các Kim Tự Tháp, tôi định xin cô tour guide đưa đến “căn nhà” thánh gia thất xin “tị nạn” khi vua Herodê lòng bắt sát hại Hài Nhi Giêsu, thì cô tour guide đã lên tiếng trước; cô nói: “câu chuyện người

Ai Cập bắt người Do Thái làm nô lệ, xây dựng Kim Tự Tháp... chúng tôi KHÔNG thấy ghi trong sử sách!”

Lẽ tất nhiên, tôi tự nghĩ trong bụng = ai mà “nói xấu” chính bản thân mình, hoặc vạch áo cho người ta xem lưng (nhất là cho du khách!?) == việc trọng đại như vậy trong lịch sử mà còn KHÔNG biết, nói chi chuyện... tị nạn!

Đứng về phương diện dân tộc của người Ai Cập thì... “người ngoài” khó kiểm chứng những biến cố lịch sử của dân tộc họ; nhưng đứng về phương diện dân tộc của Do Thái thì... trải qua bao nhiêu là biến cố lịch sử, từ khi “ra khỏi Ai Cập” (nếu thật sự là như vậy!) cho đến thời phải phân tán khắp năm châu gần 2000 năm (những tưởng rằng Israel sẽ mãi mãi không còn trên bản đồ thế giới loài người) thế mà... EXODUS (lần thứ hai?) nước Israel hiện hình lại trên mảnh đất cứ cho là của Cha Ông họ == do Thiên Chúa của Abraham, Thiên Chúa của Isaac, Thiên Chúa của Giacóp == hứa ban cho tổ phụ và giòng giống họ “đến muôn đời” [xem OXODUS của tác giả Leon Iruis]

Điều đáng cho chúng ta lưu tâm suy tư: Chúa phán cùng Giosuê rằng: “Hôm nay, Ta đã cất sự dơ nhớp của Ai-cập khỏi các ngươi!” Con cái Israel tạm trú tại Galgali và mừng Lễ Vượt Qua (Gs 5:12) – Tôi nghĩ rằng ngay từ tối người Do Thái “ăn thịt chiên/dê đực một tuổi, và lấy máu chiên/dê vẽ dấu thập trước cửa nhà mình”... chính là lúc “Ăn Lễ Vượt Qua” đầu tiên. Trải qua cuộc hành trình từ đất Ai Cập về “Đất Hứa”, bao nhiêu là biến cố vui/buồn/than van/nổi giận/phản đối/bất trung rồi bị phạt rồi lại được thứ tha/làm hòa, v.v... Trong suốt 40 năm trong sa mạc = bao nhiêu thế hệ đã trôi qua, và điều đáng ngạc nhiên là thế hệ “dân cứng đầu cứng cổ với Ta” (kể cả Maisen là người được tuyển chọn đặc biệt) đã qua đi nhường cho thế hệ non trẻ “thừa hưởng gia sản mà Thiên Chúa đã hứa với tổ tiên họ” vui mừng “Ăn Lễ Vượt Qua” trong bầu khí và tâm tư mới...

Có lẽ Tin Mừng theo thánh Luca: “... Người con trai lúc đó thưa rằng: “Thưa cha, con đã lỗi phạm đến trời và đến cha, con không đáng được gọi là con cha nữa”. Nhưng người cha bảo đầy tớ: “Mau mang áo đẹp nhất ra đây và mặc cho cậu, hãy đeo nhẫn vào ngón tay cậu, và xỏ giày vào chân cậu. Hãy bắt con bê béo làm thịt để chúng ta ăn mừng: vì con ta đây đã chết, nay sống lại, đã mất, nay lại tìm thấy”... giúp ta hiểu phần nào sự xung đột giữa “ái ó hỷ nộ của Đấng Tạo Hóa” và “ái ó hỷ nộ của tạo vật con dân Người” để rồi cuối cùng LÒNG NHÂN ÁI của Đấng Tạo Hóa đã “thắng”, nói lên tâm tư ước vọng của Đấng CHẤM CHIÊN NHÂN TỬ LUÔN CHĂM SÓC ĐẾN TỪNG CON CHIÊN – nhất là những con chiên lạc đàn, bệnh tật, yếu khổ...

Phản ứng của đứa con trai trưởng "... Người con cả đang ở ngoài đồng. Khi về gần đến nhà, nghe tiếng đàn hát và nhảy múa, anh gọi một tên đầy tớ để hỏi xem có chuyện gì. Tên đầy tớ nói: "Đó là em cậu đã trở về, và cha cậu đã giết bê béo, vì thấy cậu ấy về mạnh khỏe". Anh liền nổi giận và quyết định không vào nhà." Không mấy làm cho ta ngạc nhiên = tất nhiên quá mà! Nhưng, phản ứng của Người Cha nhân từ đáng cho ta tâm phục khẩu phục và... tôn thờ: "Cha anh ra xin anh vào. Nhưng anh trả lời: "Cha coi, đã bao năm con hầu hạ cha, không hề trái lệnh cha một điều nào, mà không bao giờ cha cho riêng con một con bê nhỏ để ăn mừng với chúng bạn. Còn thằng con của cha kia, sau khi phung phí hết tài sản của cha với bọn đàn đúm, nay trở về thì cha lại sai làm thịt bê béo ăn mừng nó". Nhưng người cha bảo: "Hỡi con, con luôn ở với cha, và mọi sự của cha đều là của con. Nhưng phải ăn tiệc và vui mừng, vì em con đã chết nay sống lại, đã mất nay lại tìm thấy".

Ôi! Tình thương Chúa cao vời biết bao,
Nào con biết lấy gì đáp đền!

